Listy Peckovska

Časopis přátel Harantova městečka a okolí

Z obsahu:

- **Bohoslužby o Velikonocích - str. 3**
- **Harantovské slavnosti podeváté - str. 4**
- **Informace z knihovny - str. 5**
- **Osobnosti Peckovska - Josef Štemberka - s. 9**
- **Vzpomínky O. Exnera z Bělé - str. 10 - 12**
- **Cesty a bahno? Bývávalo hůře - str. 13**
- **Kalendář kulturních akcí - str. 17**
- **Sport - str. 18 a 19**

Ročník XIX / číslo1/2009
Duben - červen 2009

Peckovští připravují Mezinárodní sraz cykloturistů

Ve dnech 10. - 14. června pořádá cykloturistický oddíl Cykloharant Pecka Mezinárodní a zároveň XV. národní sraz cykloturistů. V loňském roce převzali peckovští za přítomnosti hejtmana libereckého kraje, pana Petra Skokana, štafetu srazů v Hrádku nad Nisou. Sraz se bude konat v Rekreačním areálu Pecka. Účast na srazu přislíbil i známý cyklista na vysokém kole Josef Zimovčák. Pro účastníky připravují pořadatelé bohatý kulturní program a zajímavé cyklistické trasy tak, aby účastníci poznali zajímavá místa našeho okolí.

Peckovští se pravidelně účastní závodů, ale i společenských akcí, jak v naší vlasti , tak i v zahraničí. Každoročně se zúčastňují celorepublikové soutěže v cykloturistické aktivitě. Za rok 2007 skončili v celé České republice na pěkném šestém místě výkonem 70021 km. V roce 2008 se podařilo peckovským cykloturistům našlapat v sedle kola 79139 km. Vzhledem k tomu, že za cykloturistický oddíl jezdí děti, ženy a senioři, tak je to pěkné číslo. Za rok 2008 ujel v sedle kola nejvíce Zdeněk Vlačiha, 7 818 kilometrů.

Všem, kteří se na výsledku podíleli, děkujeme a zároveň přejeme mnoho šťastných kilometrů v sedle kola v letošním roce.

Josef Berger

Veselé Velikonoce
přeje všem čtenářům redakce.

Upozornění pro fotografy

Uzávěrka
letošního ročníku fotografické soutěže
tentokrát na téma
Kameny a kamínky na Peckovsku
je 15. května

Fotografie libovolného formátu, s přiloženým názvem a adresou, můžete odevzdávat v kanceláři Úřadu městyse nebo v Místní knihovně v Pecce.

Vybrané fotografie budou opět oceněny a vystaveny

Výstavba kanalizace jde do finále

Vážení spoluobčané,
letošní zima byla proti těm předešlým o něco delší a děti tak měly možnost užít si sněhových radovánek. Pro většinu z nás je povzbuzením tající sníh, vykukující sněženky a představa teplého jarního sluníčka.
Rok 2009 jsme zahájili již schváleným rozpočtem ve výši 16,5 milionu korun bez dotací. Prioritami letošního roku jsou: po dobudování kanalizace a čistírny odpadních vod budeme postupně vylepšovat stav místních komunikací. Firma, která provádí výstavbu kanalizace, je povinna uvést komunikace do původního stavu. My bychom rádi postupně stav našich cest vylepšovali. Nejprve na řadu přijdou komunikace s větší intenzitou dopravy a větším počtem pěších. Dále se budeme snažit, dle finančních možností, opravit i místní komunikace, kde není takový provoz. Silnice v majetku Královéhradeckého kraje budou uvedeny do původního stavu v rámci akce Čistá Cidlina. V souvislosti s pokládáním asfaltového koberce budou postupně uzavírány jednotlivé úseky silnic. Plánované uzavírky budou ve čtyřech etapách: první etapa – od Modré hvězdy do Lhoty, druhá etapa - od křižovatky u transformátoru ke křižovatce u Kociánových, třetí etapa – od silnice nad hřištěm k úřadu městyse, poslední etapa - mostek u E&M Manufakturing.

Postupné napojování přípojek jednotlivých nemovitostí bude možné od dubna. Kdo bude mít zájem o zajištění revizní čistící šachty, která by měla být umístěna na přípojce na pozemku vlastníka nemovitosti, může se nahlásit na úřadě do konce března. Pokusíme se hromadně zajistit nákup za výhodnější ceny.
Letos budeme pokračovat v opravách kulturních památek. Z Programu regenerace se podařilo získat 1,5 milionu korun, které budou použity na další etapu opravy fasády kostela, restaurování Jana Nepomuckého, dokončení opravy oken na západní části hradního paláce.
V listopadu loňského roku jsme obdrželi dotaci ve výši 5 milionů korun z Regionálního operačního programu NUTS II Severovýchod – Rozvoj venkova, na projekt ZŠ – škola pro budoucnost. Projekt se týká vybudování bezbariérového přístupu do školy, bezbariérového sociálního zařízení, rekonstrukce čtyř učeben spolu s nákupem nového vybavení. Stavbu provádí firma SEDES, s r.o. Náchod, na vybavení a rekonstrukci učeben bude vypsáno výběrové řízení.
Uvědomujeme si, že zapomínáme na naše nejmenší, kteří nemají prostory pro své hry. Proto jsme vypracovali žádosti na vybudování dětských hřišť v různých částech obce a z různých programů. Pokud se podaří získat finanční prostředky, dětská hřiště by měla vyrůst na Desateru, ve Lhotě, ve Špačníkách. Součástí dětských hřišť je zabudování různých průlezek, laviček, houpaček a pískovišť, které budou splňovat hygienické normy a budou mít potřebné atesty. Je dobře, že některé dotační programy nezapomínají na naše nejmladší. Tam, kde by hřiště měla vzniknout, zmizí tak různé neudržované a zaplevelené pozemky a místa tak budou moci využívat nejen místní děti, ale i děti, které se zde rekreují.
Aby byla zajištěna lepší informovanost občanů, v rámci Lázeňského mikroregionu jsme požádali o dotaci na realizaci bezdrátového rozhlasu do všech našich obcí. V současné době probíhá hodnocení žádostí externími hodnotiteli.
Protože financí není nikdy dost, snažíme se postihnout všechny oblasti, kterých se vývoj obce týká. I když se nepodaří vždy uspět, nenecháváme se odradit a předkládáme další a další žádosti o dotace.
V červnu naše městečko ožije 9. ročníkem Harantovských slavností historického zpěvu. Po tři dny budeme moci poslouchat renesanční a barokní hudbu. Tato akce je velkou příležitostí prezentovat Peckovsko. Věřím, že i když výstavba kanalizace nebude ještě v úplném závěru, bude se účastníkům slavností u nás líbit.
Je příjemné slyšet, že se k nám někteří lidé rádi vracejí, že se jim u nás líbí.
Přeji vám krásné, pohodové a sluníčkem prohřáté jarní svátky.

Hana Štěrbová

Klub českých turistů Pecka pořádá

33. ročník vzpomínkového pochodu

na „Den osvobození v r. 1945“

v pátek 8. května

V okolí Pecky budou připraveny pěší trasy 8, 15 a 30 km • Prezentace účastníků je od 7 do 9.30 hodin v cukrárně a kavárně „u Wolfů“ v Pecce • Start a cíl u úřadu městyse.

Účastnický poplatek:
pro členy KČT a důchodce 10 Kč
školní mládež - 5 Kč
ostatní - 15 Kč

V ceně jsou zahrnuty režijní náklady na občerstvení, itinerář a pamětní list. Případný zápis a razítko do Vandrovní knihy zajistí pro organizované turisty pořadatelé.
Pro starší účastníky bude na náměstí v Pecce připraven autobus, který je v 10.30 hod. dopraví na Zvičinu.

S pozdravem „Pěší turistice zdar“
se na vaši účast těší Výbor KČT Pecka

Hrad zahájí sezonu s novými vstupenkami

Na rozdíl od loňské sezony, kdy už od brzkého jara probíhaly v expozici i na hradním zdivu různé stavební úpravy, se v letošním „krizovém“ roce hrad zaměřil spíše na zlepšení propagace a služeb návštěvníkům.

Ve spolupráci se staropackou tiskárnou Fitos jsme vytvořili hezký letáček, jímž chceme hrad samostatně propagovat nejen v konkurenci památkových objektů Královéhradeckého kraje, ale i v krajích sousedních.

Přímo pro návštěvníky se konečně podařilo vydat nové vstupenky s obrázkem hradu. Po léta si turisté z Pecky odnášeli (ale spíš rovnou zahazovali do odpadkových košů) jednoduché lístky s nápisem Obec Pecka. Věříme, že novou vstupenku si častěji schovají jako hezký suvenýr a Pecku si v dobrém připomenou.

O novou vstupenku jsme usilovali dva roky. Původní vize, že by se autorem návrhu mohl stát šikovný kreslíř z Peckovska, však zkrachovala, neboť jsme neobdrželi ani jeden návrh, který by splňoval zadaná kritéria. Obrázek hradu nakonec vytvořil novopacký grafik Vojtěch Jirásko. Ten také uspořádal s peckovskými dětmi výtvarnou dílnu, z níž vzešly další hezké obrázky hradu - devět z nich bylo vybráno pro vydání tzv. dětských vstupenek, které se budou rozdávat zdarma (hodným) dětem do 6 let.

Asi nejcennějším počinem, propagujícím Pecku, by však měla být samostatná, asi stostránková publikace věnovaná dějinám hradu a městečka.

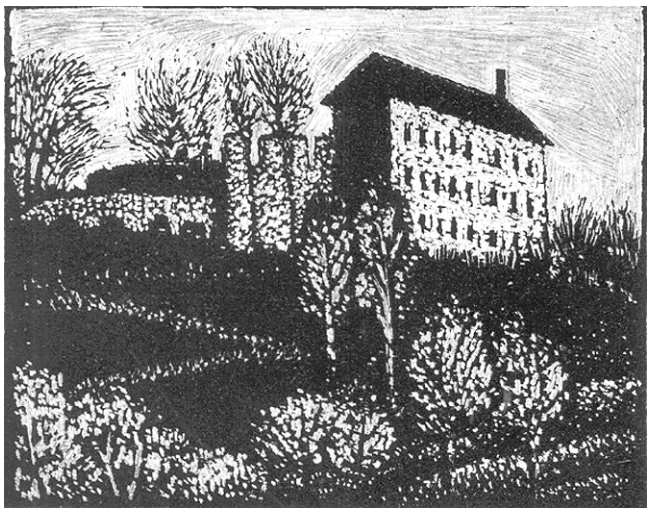
Dotaci na ni (a na publikace o Kumburku a Bradleci) se podařilo získat Městskému úřadu v Nové Pace v rámci propagace novopackého regionu. Brožura by měla mít populárně - naučný ráz a měla by být bohatě doplněna starými i současnými fotografiemi.

Do budoucna Městys Pecka uvažuje i o vydání seriozní monografie dějin Pecky. První a poslední systematickou publikaci o Pecce napsal v roce 1921 učitel Rafael Engelman. Nová monografie by se tedy hodila. O její napsání projevila zájem archivářka Daniela Coganová.

To je ovšem hudba budoucnosti. V současné době hrad žije přípravami na letošní sezonu. Kromě úklidu finišujeme s nutnými byrokratickými úkony jako je evidování přírůstků hradního archivu a přírůstků do sbírkového fondu. Zde jde většinou o dary místních obyvatel, za něž upřímně děkujeme. Hrad získal například dvě krabice skleněných fotografických negativů. Na začátku března jsme uspořádali pro veřejnost fotografickou dílnu, kdy si každý mohl vyzkoušet, jak fotografie ze skleněné desky vzniká.

Na sezonu hrad samozřejmě chystá mnoho dalších zajímavých akcí, na něž je každý srdečně zván.

Věra Kociánová

Hrad Pecka od Vojtěcha Jiráska.

Bohoslužby o Velikonocích

Neděle 5. dubna
Květná neděle
Pecka – 8 hod.
Borovnice – 9.30 hod.
Mostek – 11 hod.

Svatý týden
Pondělí 6. dubna
Horní Brusnice – 16 hod.
Úterý 7. dubna
Borovnice – 16 hod.
Středa 8. dubna
Mostek – 16 hod.
Čtvrtek 9. dubna
Zelený čtvrtek
Hradec Králové – 9.30 hod.
Pecka 16 hod.
Pátek 10. dubna
Velký pátek
Borovnice – 15 hod.
Mostek – 16.30 hod.
Pecka – 18 hod.
Sobota 11. dubna
Bílá Sobota
Mostek - 18hod.
Pecka - 20hod.
Neděle 12. dubna
Slavnost Zmrtvýchvstání Páně
Pecka – 8 hod.
Borovnice – 9.30 hod.
Mostek – 11 hod.
Vidochov – 18 hod.

Harantovské slavnosti oživí Pecku už podeváté

Máme tu opět lichý rok a s ním i další ročník Harantovských slavnosti historického zpěvu (HSHZ). Ten letošní se bude konat od 19. do 21.června. Přípravy jsou již v plném proudu. Do soutěžní přehlídky se přihlásilo 14 sborů. Třetina z nich se již zúčastnila některého z ročníků našich slavností, z nových sborů tu ale někteří interpreti nebudou poprvé, Pecku poznali na předcházejících festivalech s jiným souborem.

Celou akci zahájíme v pátek slavnostním koncertem vokálního souboru Octopus pragensis. Vznikl v roce 2004, zabývá se interpretací hudby minulé, ale i zcela současné. Těžiště zájmu spočívá v repertoáru vrcholné renesance a raného baroka. Tím bude navozena atmosféra doby, v níž se nese i duch slavností.

V sobotu sbory předvedou své umění na hodnocené přehlídce.

V podmínkách, za jakých se účastníci přihlásili, je dán celkový rozsah vystoupení, druh skladeb, které mohou zpívat. Dirigenti musí dát předem k dispozici notový materiál soutěžních skladeb. Vše hodnotí odborná porota, složená z profesionálů v oboru vážné hudby. I v letošním roce se na slavnostech velkou měrou podílí pan doktor Martin Horyna, který vyučuje na Pedagogické fakultě Jihočeské university v Českých Budějovicích hudební teorii a starší dějiny hudby. Vede vlastní vokální soubor Dyškanti, se kterým se věnuje provozování historické hudby období středověku a renesance. Pro HSHZ vytvořil již osm sborníků, z nichž soutěžící čerpají skladby pro hodnocenou přehlídku.

Soutěžní přehlídka bude trvat od 10.00 do 13.00 hod., v 15.30 se uskuteční vyhodnocení přehlídky v kostele. Festival je netradiční ve způsobu hodnocení – nemáme první, druhé, třetí místo, nebo zlaté, stříbrné a bronzové pásmo. Porota vybere laureáta ročníku a poté pět sborů, které ocení např. za interpretaci polyfonní skladby, za vyspělou hlasovou kulturu, za výborné provedení povinné skladby apod.

Po skončení vyhodnocení proběhne seminář, určený pro laickou i odbornou veřejnost. Téma je zaměřeno na Kryštofa Haranta a jeho hudební inspirace.

Podvečer je vyhrazen koncertům na hradě a v kostele. Tentokrát už sbory nejsou limitovány historickým obdobím, pouze časově.

Inspiraci pro další práci a názory porotců k výkonům jednotlivých sborů pak mohou sbormitři vyslechnout při společné konzultaci, jež proběhne po skončení volných koncertů.

Neděle je posledním dnem festivalu. Stalo se pravidlem, že nedělní mše v kostele je součástí slavností a je často doprovázena některým ze sborů. Letos to bude již podruhé sbor Collegium 419, který se specializuje na hudbu 16. – 18.století. *Collegium 419 klade za svůj hlavní cíl nastudování a koncertní provádění ansámblových a sborových děl, která jsou ve vyspělé Evropě známá a často hraná, v Čechách však dosud zatím zůstávají neobjevená nebo vzácná* (citace z webových stránek). Na slavnosti si připraví *hudební perlu, Palestrinovu Missu Pappae Marcelli, snad vůbec neslavnější a nejcitovanější ordinárium celé renesance*. Po skončení mše by měl proběhnout koncert laureáta HSHZ 2009, pokud o to dané seskupení bude mít zájem, popř. zůstane-li do konce slavností.

HSHZ budou letos komornější, převažují sbory s menším počtem zpěváků. Do přípravy je zapojeno mnoho lidí (hlavními spolupracovníky Kulturního sdružení Harant jsou – Městys Pecka, NIPOS ARTAMA Praha, ZŠ a MŠ Pecka), kteří se snaží o to, aby průběh slavností byl co nejhladší. Spousta věcí je ještě v jednání, takže může dojít i k případným změnám. Věříme však, že se letošní ročník HSHZ vydaří.

Šárka Kodymová

Přání k narozeninám

Nejdůležitější na světě nejsou věci, ale lidé, jako jsi Ty, maminko…

V neděli 19. dubna oslaví významné životní jubileum naše maminka, paní Ludmila Bartoníčková (Petrová), rodačka z Vidonic. Celý svůj život rozdává radost, lásku, úsměv a pohlazení nejen své velké rodině, ale všem lidem kolem sebe…

Pevné zdraví, spoustu radosti a pohody do dalších let přejí manžel a děti s rodinami.

Informace z místní knihovny

Kniha mého srdce a knihovny

Česká televize a Český rozhlas připravily cyklus pořadů s názvem Kniha mého srdce, který proběhne v období od 4. dubna do října tohoto roku.

Celý cyklus je zaměřen na propagaci literatury, četby knih a čtenářství obecně. Základní osou celého cyklu zábavních a naučných pořadů je hlasování o nejoblíbenější knihu obyvatel České republiky. Moderátor herec Jaroslav Dušek bude hovořit se známými osobnostmi - spisovateli, herci, baviči, politiky i sportovci, kteří se představí jako čtenáři a milovníci knih.

Nominovat své oblíbené knihy (musí jít o román český nebo cizí přeložený do češtiny) budou moci čtenáři od 4. dubna, kdy ČT odvysílá oficiální výzvu k nominačnímu hlasování. V květnu bude vyhlášeno 100 nejoblíbenějších knih, v červnu se výběr zúží na Top12 a v říjnu se diváci a čtenáři dozvědí, která kniha je v České republice nejoblíbenější. Pořady se budou vysílat vždy v sobotu v hlavním vysílacím čase.

Podrobnosti mohou zájemci sledovat na ***www.knihasrdce.cz***, kde budou uveřejněny jak TOP listy nejoblíbenějších knih, tak i hlasovací formulář.

Doprovodné pořady k projektu Kniha mého srdce budou po celé období probíhat i v Českém rozhlasu.

Už na pátek 3. dubna připravila stanice ČRo2 Praha pětihodinové pásmo příběhů, pohádek a zajímavých setkání v pořadu Noc s Andersenem (poběží od 19.10hod. až do půlnoci).

Do hlasování se může zapojit každý. **I v peckovské knihovně budou k dispozici prázdné hlasovací kupony. Po vyplnění je můžete přinést zpět do knihovny nebo odeslat přímo do České televize.** Rovněž je možné využít hlasovací formulář na www.knihasrdce.cz.

Hlasování proběhne ve třech vlnách: v první, od 4. do 19. dubna budou shromažďovány nominace, ve druhé vlně, v květnu, bude na základě nejvíce nominací vybráno 100 a ve třetím kole, v červnu až říjnu, 12 nejoblíbenějších knih. Podrobnosti se čtenáři dozvědí v knihovně. Pokud se sejde dostatek nominací i místních zájemců o soutěž, bude moct i Peckovsko na podzim představit „svůj" TOP 12 nejoblíbenějších knih.

Petr Pavel

Pozvání k návštěvě místní knihovny

V Místní knihovně v Pecce je k dispozici celá řada časopisů. Přijďte do knihovny, kde máte možnost si je pročítat na místě a nebo si je půjčit domů. Nejnovější číslo časopisu se mimo knihovnu sice nepůjčuje hned, ale nejdříve po jednom týdnu, případně, dle zájmu o jeho přečtení v knihovně, až po doručení nového čísla. Posuďte sami, že je z čeho si vybírat:

Pro dospělé

BETYNKA – časopis pro celou rodinu.
CYKLOturistika – časopis pro cesty na kole. Na své si však přijdou i ostatní milovníci cestování v Česku i v dalších zemích.
ČESKO – časopis kam je možné cestovat, co která krajina a místo turistům nabízí, čím je zajímavá.
DOMOV - design - architektura - styl v bydlení.
CHATAŘ – CHALUPÁŘ – víkend, zahrada, bydlení na venkově, hobby. Rady, nápady, obrázky.
INSTINKT – společenský týdeník.
KRKONOŠE, JIZERSKÉ HORY – měsíčník o přírodě a lidech.
KVĚTY – týdeník. Události, zajímavosti ze všech oborů lidské činnosti.
NAŠE RODINA – český týdeník. Současný život i pohledy do historie.
PRAKTICKÁ, MODERNÍ ŽENA – měsíčník plný rad, nápadů, tvořivých inspirací a doporučení.
REGENERACE – měsíčník o přirozené cestě ke zdraví a poznání.
SVĚT MOTORU – týdeník motoristů. Novinky, testy, rady, zajímavosti ze světa motorismu.
Nová VLASTA – nejoblíbenější týdeník pro ženy.
TURISTA – dvouměsíčník vydávaný Klubem turistů.
XANTYPA – časopis nabitý lidmi. A o nich.
ZEMĚ SVĚTA – měsíčník vždy zajímavě popisující slovem i obrazem některou zemi.

Pro děti a mládež

ABC – časopis generace 21. století - čtrnáctideník pro kluky a holky.
DÍVKA – měsíčník nejen pro dívky v dospívajícím věku.
MATEŘÍDOUŠKA - zábavný časopis pro děti od 7 let.

Toto je jen stručný výčet ze současných periodik, kromě nichž v knihovně najdete i další tiskoviny, a je možné si vybrat, co vás zajímá i z předchozích ročníků.

K návštěvě Místní knihovny v Pecce srdečně zve
Petr Pavel, knihovník.

Peckovští, nezapomínejte na Jivínského Štefana!

Před pěti lety se mi do rukou poprvé dostala kartička s figurkou Jivínského Štefana. Rozjela jsem se tehdy do jičínského K-Klubu. „Ahoj, vítám tě, já jsem ProChor," řekl srdečně starší muž a předal mi své noviny „Prochoroviny". Atmosféra celé akce byla plná nadšení a radosti. Potkávali se a zdravili známí, sdíleli své zkušenosti. Od té doby jsem se na kouzelné setkání, které je pokaždé v jiném městě, ráda vracela.

Jak Jivínský Štefan vznikl? „ Před dvanácti lety se sešla skupina přátel. Dohodli se, že budou udělovat Jivínského Štefana. Jedná se tedy o iniciativu zdola. Jsme otevřená a samozvaná Štefanská komise. Začínali jsme v jičínském K-Klubu," konstatoval Bohumír Procházka.

Jivínský Štefan se koná vždy 25. února. Letošní ročník byl už dvanáctý a hostitelským městem se stala Sobotka. Od roku 2001 jsou dvě kategorie: Cena za největší počin roku, kde rozhoduje los, a cena za dlouholetou kulturní činnost, o níž rozhoduje porota. Rok 2008 se prezentoval 218 nominovanými (z celého bývalého okresu Jičín). Šťastný los padl v první kategorii hořickému studentovi Milanu Ertlovi, nominovanému za seminární práci o židovském lékaři Jaroslavu Kaufmanovi, který byl v koncentračním táboře Sachsenhausenu nasazen do tajné tiskařské dílny na padělání peněz. Ocenění za dlouholeté zásluhy o rozvoj kultury získala usměvavá devadesátiletá Blažena Zatloukalová z Hořic. Dostalo se jí tak poděkování za její dlouholetou činnost ve spolkovém pěveckém sboru Vesna a díky jejímu diplomatickému jednání byl sboru vrácen zabavený majetek.

Za Pecku byl nominován za rok 2008 pater ThMrg. Erhard Osmantzik, MSF, za péči o opravu kostelů na Peckovsku a za iniciování rozvoje kulturního a společenského života s nimi spojeného.

Příští setkání je naplánováno v Libuni a už nyní je možné posílat nominace za kulturní počiny, které vás zaujaly. Kdo může být takto oceněn? Nominovaný může bydlet jinde, svoji činnost musí vyvíjet na území (bývalého) okresu Jičín, musí jít o osobu dosud žijící (výjimku tvoří ten, jehož činnost si v posledních letech a měsících před úmrtím zasloužila pozornost - porota profesionálně rozhodne). Důležité je, že nikdo se **nesmí nominovat sám**.

Co máte udělat, pokud se vám líbil kulturní počin a chtěli byste osobu či spolek nominovat? **Napište jméno, adresu, důvod nominace (stačí dvě tři věty) a uveďte kategorii, do které činnost patří.** Vše pošlete do 31. prosince na adresu: **B. Procházka, Sokolovská 367, Jičín nebo e-mail: prochor.jc@tiscali.cz.** Lednová Štefanská komise následně rozhodne o správnosti nominací.

Kdo může být zařazen do kategorie ocenění za dlouhodobou činnost? Patří do ní nominace lidí, kteří pracují víc než pět let. Pokud někdo už cenu získá, může být přijata jeho další nominace jen v kategorii za počin roku. Pokud se nominace opakuje po dobu pěti let, může být poté zařazena do kategorie za dlouhodobou činnost. Vůbec se však nelekejte, pokud se vám pravidla zdají složitá a prostě „ProChorovi" napište, co se vám v Pecce nebo v jejím okolí líbilo a zaslouží si poděkování!

To nejdůležitější na závěr. **Jivínský Štefan je hlavně o setkávání a poděkování**, takže, Peckovští, nezapomínejte a pište!

Za Štefanskou komisi
Bohunka Korbelářová

Hádanky ze starých fotografií

V předminulém čísle Listů Peckovska byla otištěna fotografie domu čp. 199 na náměstí, kde svého času pobývaly sestry Kolářovy, dodnes pak rodiny Chramostova a Jůzova. Správnou odpověď zaslal Jiří Pačesný z Pecky čp. 19, který tímto vyhrává zajímavou knížku. Ta na něj bude čekat v místní knihovně.

Milovníci a znalci zdejšího místopisu mají šanci soutěžit dále. Poznali jste dům na fotografii? Své tipy můžete do konce května odevzdávat v knihovně nebo zasílat na mailovou adresu knihovna.pecka@cbox.cz. Ze správných odpovědí bude vylosován výherce, který opět získá knižní cenu. ***-r-***

Co nového ve škole?

Zase jsme dobyli Everest!

Perný den zažili žáci peckovské školy, kteří se v pátek 6. února zúčastnili 15. ročníku již tradičního výstupu na Mount Everest. Zdoláte-li školní schodiště 699krát, pak si můžete blahopřát, protože jste právě vystoupali až na vrchol tohoto 8848 metrového velikána. Členy expedice se mohou stát žáci od 5.třídy. Během sedmihodinového maratonu jsou schopni vystoupat zdejší školu až 170krát. V 9.třídě pak stanou až na vrcholku této hory.

I tento rok byl Mount Everest dobyt. Po obrovské námaze zdolalo vrchol sedm žáků. Z deváté třídy to byli Ondřej Kodym, Ondřej Krátký, Jakub Roubal, Daniel Stierand a David Plecháč. Za osmáky jako první vystoupal Pavel Novák a největší uznání zaslouží Simona Stuchlíková, která po čtyřech expedicích stanula na vrcholu po boku všech chlapců. Spousta dalších žáků je ovšem na dobré cestě tyto dobyvatele následovat. Úžasný výkon podal Lukáš Joukal, žák 6.třídy, který letos vystoupal školní schodiště 210krát.

Tak zase za rok vezměte suchá trička, pevné boty, dobrou náladu a u další Expedice Mount Everest se těšíme na shledanou.

Lucie Fojtová

Dětský karneval

Poslední únorovou sobotu patřila tělocvična místní školy všem dětem, které mají rády zábavu. Rodičovské sdružení pro ně uspořádalo karneval, na kterém se děti pod dohledem neunavitelných čertic mohly pobavit při soutěžích a tanci. Odměnou jim bylo nejen vydařené odpoledne, ale i spousta cen a především legrace. Do soutěžení děti zapojily i své rodiče a k úspěchu jim pomáhaly hlasitým povzbuzováním. Pohádkově zábavné odpoledne si tedy mohli vychutnat opravdu všichni.

SRPŠ působí při ZŠ v Pecce již řadu let.V současné době je podána žádost o založení neziskové organizace (občanského sdružení), díky které bychom mohli získávat materiální a finanční prostředky a pomoci tak naší škole při zajišťování výchovné činnosti a zlepšování školního prostředí.

Jménem celého sdružení chci poděkovat všem, kteří nás podporují a nelitují času ani peněz věnovaných zábavě pro děti a jejich vzdělávání.

Marcela Stuchlíková

Pojďte s námi hrát Recyklohraní!

Od začátku letošního školního roku se naše škola zapojila do hry Recyklohraní. V rámci této hry sbíráme do speciálních nádob použité baterie a drobné elektrospotřebiče (mobily, walkmany a další). Nádoby jsou umístěny v budově školy a odloučenou pidisběrnu máme i ve školce. V rámci projektu plníme i různé úkoly zveřejňované na internetové stránce soutěže. Za posbírané baterie a spotřebiče a za splněné úkoly dostáváme body do soutěže. V tomto týdnu jsme připravili k odeslání první plný box baterií a pytel spotřebičů. Baterie a spotřebiče budou po odvezení ekologicky zpracovány.

Zapojte se s námi do naší soutěže. Pomozte nám sesbírat co nejvíce baterií a spotřebičů. Pomůžete tak životnímu prostředí i našemu soutěžení. Prostě: Pojďte si s námi Recyklohrát!

Alena Müllerová

Karneval byl i v mateřské školce

Začalo to přípravami. Ze tříd zmizely hračky a vše, co by mohlo překážet při soutěžích a karnevalovém veselí. Školka se oblékla „do svátečního“. Ze stěn, nástěnek, dveří, oken i stropu svítily veselé barvy na obrázcích šašků, kašpárků, balonků a ozdob z krepového papíru.

Děti byly v radostném očekávání a sdělovaly, na co se těší: „Maminka mi udělá masku princezny, protože princezna je hezká. Přestrojím se za čarodějnici, která umí čarovat a může někoho začarovat na žábu, která pěkně skáče. Přestrojím se za Večerníčka, který umí zpívat tu pěknou písničku (Dříve než vám klesnou víčka těsně před spaním…). Budu za policajta. On chytá zloděje a je spravedlivý.“

V neděli odpoledne školka ožila nadšenými dětmi v maskách a spokojenými rodiči, kteří věděli, že o děti bude dobře postaráno. Jako každoročně tu byli také Křemílek a Vochomůrka, převlečené paní učitelky, které sehrály dětem uvítací scénku a celý karneval s dětmi tancovaly, hrály hry a soutěže. Princezny, kočky, čarodějnice, čerti, vodník, pirát, šašek a další, nejmladší již od dvou let často ještě s ostychem a nejistou chůzí až po školáky těsně před pubertou, každý mohl najít zábavu a radost z pohybu.Všichni se mohli občerstvit v malém bufetu a pro děti byla ještě připravena bohatá tombola se zajímavými cenami. Unavené, ale spokojené děti se šťastným úsměvem si odváděli rodiče domů.

Karneval si užily děti i paní učitelky.

Poděkování patří všem rodičům, firmám i příznivcům školky za hodnotné dárky do tomboly a pomoc s organizací. Dospělým i dětem, kteří se přišli bavit a užít si společně radostné odpoledne. Ale především zaměstnankyním školky (a také jejich manželům), protože již po sedmnácté uspořádaly maškarní rej a věnovaly svůj volný čas, fantazii a energii této akci.

Dnes už jen fotografie a videa mohou připomenout radost a krásu prchavých okamžiků v nadšené a uvolněné náladě letošního maškarního karnevalu.

Hana Smotlachová

Pilné včeličky jdou do velké školičky

Pod tímto názvem se ve čtvrtek 29. ledna uskutečnil v naší Základní škole v Pecce zápis žáků do 1. třídy. K zápisu se dostavilo 11 dětí z Pecky i blízkého okolí. Budoucí prvňáčky letos po škole provázely 3 pilné včelky, žákyně 9. třídy (V.Nyčová, K.Tauchmanová, M.Wiková), kterým bychom tímto chtěli poděkovat za spolupráci při realizaci.

Včelka provázela každé dítko po třech stanovištích, kde sledovala, jak předškolák zvládá jazykové, matematické a všeobecné dovednosti. Za splnění úkolů na stanovišti získal budoucí žáček vždy kvítek do svého papírového košíčku. Po absolvování všech stanovišť si každý předškolák nalepil na zeď ke včelce Máje a k Vilíkovi velký papírový květ se svým jménem a odebral se do ředitelny (včelího úlu) pro odměnu a pamětní list. Dárečky i letos tvořily drobné školní pomůcky, malé reklamní předměty a papírové výrobky od žáků školy (stojánek na tužky ve tvaru květu, záložka do Slabikáře s včelkou, rozvrh hodin se sluníčkem) a nezbytný doplněk na rozpálenou louku plnou pilných včeliček - kloboučeк s květinovým motivem.

Všichni budoucí prvňáčci byli velmi šikovní. Už se těšíme, až se s nimi opět v září sejdeme u nás ve škole!!!

Za kolektiv učitelů ZŠ
Jana Morávková
Lenka Kupková

Pozvání do Kalu

Sbor dobrovolných hasičů v Kalu, založený v roce 1889, si letos připomíná 120 let své aktivní činnosti v obci. Při příležitosti oslavy tohoto výročí se sbor ujal pořádání prvního kola soutěže v požárním sportu, které v Kalu proběhne v sobotu 16. května. Soutěž bude zahájena ve 13 hodin nástupem soutěžních družstev.

K účasti jsou zváni hasiči, příznivci hasičského sportu a ostatní občané z celého Peckovska a okolí.

Večer od 18 hodin budou oslavy pokračovat taneční veselicí. O vhodné občerstvení bude postaráno po celou dobu soutěže i večer.

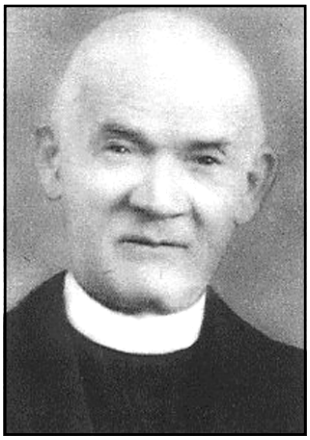
Přijďte, uvidíte, uslyšíte. Přijďte povzbuzovat své favority, poté si zatančit a pobavit se.

Srdečně zve výbor SDH Kal s pořadateli

Osobnosti Peckovska

Josef Štemberka, farář v Lidicích

narozen 2. února 1869 v Pecce
zemřel 10. června 1942 v Lidicích

V letošním roce si připomínáme 140. výročí narození významného peckovského rodáka Josefa Štemberky. Pocházel ze sedmi dětí z rodiny chudého tkalce, která obývala roubenou chaloupku čp. 187 ve směru na Lhotu (dnes na jejím místě stojí tzv. Štemberkova vila, využívaná ještě před nedávnem jako zdravotní středisko). Matka zemřela, když bylo Josefovi 11 let. Přes tuto tragédii a neutěšenou materiální situaci mohl díky svému výjimečnému nadání odejít studovat na Gymnázium do Jičína, poté pokračoval v semináři (zřejmě v Litoměřicích), po jehož ukončení byl v roce 1894 vysvěcen na kněze. Vystřídal několik působišť, v roce 1909 však na plných 33 let zakotvil ve středočeských Lidicích.

O tamější farní kostel sv. Martina se příkladně staral, pozvedl úroveň chrámového zpěvu a kněžskou službu vykonával svědomitě. Navíc vyznával ctnost skromnosti. Denně se umýval studenou vodou, jeho nejčastějším jídlem byl suchý chléb a hrnek mléka.

Žijící pamětníci dodnes vzpomínají na jeho krásný vztah k dětem, které zval do farské zahrady, aby si natrhaly ovoce a ořechy, na hodiny náboženství jim nosil pecny domácího chleba a med a začátkem války nakoupil pro děti z vesnice množství oblečení na horší časy.

Poslední varhaník v lidickém kostele, lékař Quido Jeřábek, zase krátce po válce vzpomínal na faráře jako na upřímného vlastence, ke kterému za války chodili přátelé poslouchat zahraniční rozhlas a diskutovat o válečných událostech.

Velkými koníčky P. Josefa bylo včelaření a péče o ovocné stromy. Kdyby mu byl osud dopřál vrátit se na penzi do Pecky, do vilky, kterou nechal postavit na místě rodné chaloupky na dožití pro sebe a své tři neprovdané sestry, jistě by se jim mohl ještě dlouhá léta naplno věnovat. Jeho osudem však byly Lidice. V noci na 10. června 1942 byl Josef Štemberka společně s dalšími 172 lidickými muži zastřelen gestapem na dvoře Horákova statku.

Josef Štemberka byl popraven mezi posledními. Až do konce věrně vykonával své kněžské povinnosti - se svými farníky se modlil a žehnal jim, takže

na smrt kráčeli důstojně. Traduje se, že P. Josefovi gestapáci nabídli milost, on ji však odmítnul s tím, že v této situaci své farníky neopustí.

Statečný a pevný postoj lidického faráře vzbuzuje dodnes oprávněnou úctu. Už po válce, 10. června 1949 byl v Pecce na památku mučednické smrti P. Josefa Štemberky postaven pomník u kostela sv. Bartoloměje. V červnu 1991 byla odhalena pamětní deska na jeho vile. V roce 1992 byl Josefu Štemberkovi in memoriam udělen řád Tomáše Garrigua Masaryka I. třídy.

I po téměř sedmdesáti letech Štemberkova osobnost inspiruje. Mladí lidé o něm píší diplomové práce, Česká televize na začátku tohoto roku odvysílala Štemberkovi věnovaný dokument, zvýšené pozornosti se v poslední době dočkal i v církevních kruzích.

-PaP-

Každý své břímě...

Pocta P. Josefu Štemberkovi ke 140. výročí jeho narození

Dramatizace románu Františka Křeliny v podání herce Miloslava Částka

ve středu 10. června od 18 hodin

v kostele sv. Bartoloměje v Pecce

Meandry mého mládí 1

Ze vzpomínek Oldřicha Exnera z Bělé u Pecky

Narodil jsem se v malém městečku Újezdě u Brna (od roku 2005 je povýšeno na město a mělo v té době 3060 obyvatel), ale své „vnímavé“ mládí jsem prožil v malé vesničce Bělá u Pecky v Podkrkonoší a vzpomínky na tento kraj a tuto dobu mně nikdy z paměti nevymizely. Po ukončení školy, když jsem byl již zaměstnán v ČKD Blansko, založil rodinu a trvale se usadil na Moravě, jsem se sem rád vracel na návštěvu rodičů a sester se svými dětmi a později i vnoučaty. Vyprávěl jsem jim příběhy, které jsem zde v dětství prožil s kamarády na skautských výpravách po okolí nebo při denním všedním životě. Moje vyprávění je vždy zaujalo a rády se mnou navštěvovaly místa, kde jsme tábořili se skautem, zpívali s kytarou u ohně, chodili na houby a borůvky, kde jsem chytal ryby do ruky. Bohužel čas některá místa tak změnil, že jsem je sám nemohl poznat. Tam, kde byly krásné paloučky a lesní mýtiny jsou dnes vzrostlé stromy, potok, který meandroval po lukách od Stupné je dnes zregulovaný, pstruzi se v něm vyskytují jen vzácně, stejně tak potok od Pecky. Průtok vody je sotva poloviční, sebraly ji vrty vodovodů. Bohužel, tyto doby jsou už nevratné a jenom napsaná vzpomínka může zážitky z mládí trochu oživit. V průběhu zaměstnání v ČKD Blansko se mi splnilo přání z mého mládí, překročit rovník a uvidět Jižní kříž. Pracovně jsem navštívil desítky vodních elektráren v mnoha státech na celém světě. V Evropě to bylo Bulharsko, Rumunsko, Jugoslávie, Polsko, NDR, Rakousko. V Asii jsem tři měsíce pracoval na vodní elektrárně Tilari v Indii, v Jižní Americe jsem strávil půl roku na VE Promissao v Brazilii a navštívil sousední státy Paraguay a Argentinu (vodopády Iguazú) a nakonec „ztratil“ rok života v Etiopii na VE Malka Wakana zbudované v africké divočině ve výšce 2500 m n.m. Ve všech zemích bylo něco zajímavého, ale nejkrásnější ze všeho byly návraty domů k rodině, rodičům, známým a do krásné české krajiny.

I na tyto cesty do ciziny si rád vzpomenu a dá se o nich mnoho zajímavého napsat. Ale na naléhání mé dcery Moniky (donesla mně 200 listový sešit) a vnučky Dominiky (chce se stát novinářkou), jsem byl nepřímo donucen sednout k sepsání alespoň těch nejdůležitějších vzpomínek na mládí, které jsem nazval ve zkratce MMM (meandry mého mládí) od narození až po ukončení studia na vysoké škole v roce 1957.

ooo

Po téměř 74 letech se mi vybavují vzpomínky na nejranější dětství a příběhy, z nichž si některé ještě pamatuji, jiné byly oživeny vyprávěním mé maminky. Chtěl bych je uchovat pro své děti a jejich děti, aby si uvědomily, že život nebyl tak snadný a plný dostatku, tak jak jej prožívají oni dnes. Slova elektřina, rádio, koupelna, splachovací záchod, vodovod, ústřední topení byla v prvních rocích mého života pro mne slova cizí, jejich význam jsem si nedovedl představit. Později po válce, kdy už elektrické světlo, rádio, koupelna ani vodovod nebyla slova neznámá, nám však rodiče nemohli plnit naše přání, jak bychom si představovali. Vše jsme si museli zasloužit a nějakým způsobem odpracovat. Neexistovaly prázdniny na horách, dokonalé zimní vybavení, rodinná dovolená v létě u moře, horská kola, počítače … Auto bylo za našeho mládí nedostupné, a když nás někdo svezl, byl to pro nás svátek.

Tímto vyprávěním nechci vzpomínat na špatné časy, to přinášela doba v níž jsme žili. Myslím si, že naše mládí jsme prožili užitečněji, než současná mladá generace, a že nás lépe připravilo do života. Přál bych dnešní mladé generaci, aby se více zamýšlela, jak užitečně prožívají svůj život, a až jednou budou stát na vlastních nohách a rodiče jim nebudou plnit všechna jejich přání, aby se uměli o sebe postarat. Žijí v 21. století a doba nebude příznivá pro pohodlný a bezstarostný život. Kdo se nebude umět o sebe postarat, těžko se bude probíjet životem. Můj tatínek kdysi napsal mé sestře do památníku tato slova: „V životě jsou řešitelny všechny problémy a krize, je k tomu však potřeba dobrá vůle“. Najde-li nová generace v sobě dostatek dobré vůle (i ze strany partnerů), pak si může vybudovat život, na který bude ve stáří s láskou vzpomínat.

ooo

Světlo světa jsem spatřil hodinu před půlnocí v sobotu 16. června v roce 1934 v malém domku maminčiných rodičů. Domek si začátkem 20. století opravil můj dědeček (zedník) na úrovni té doby. Žil zde s babičkou, mojí maminkou a jejími dvěma bratry. Ulice, v níž byl přízemní domek umístěn, byla již na kraji městečka, za ní byla už jen železniční trať Brno-Přerov a ve stráni malá terasovitá políčka. Na kopci nad tratí stojí kaplička sv. Antonína Paduánského z r. 1703. Odtud Napoleon v r. 1805 přehlížel svá vojska a byla zde vypálena první dělová koule v bitvě u Slavkova.

Doma se svítilo petrolejovou lampou, pro pitnou vodu se chodilo do obecní studny za štrekou (tratí). Voda se tahala z hloubky asi 18 m rumpálem do kbelíků, které se uvazovaly na řetěz. Někdy se stalo, že špatně uvázaný kbelík spadl do studny. Pak se musela půjčit kotva a kbelík pracně lovit ze dna. Užitková voda na praní prádla a pro dobytek se shromažďovala chytáním dešťové vody do bazénu (2x2 m, hloubka asi 2 m) pod podlahou prádelny. Kachlová kamna v kuchyni vytápěla obě obytné místnosti. Topilo se v nich většinou dřevem, ale muselo se jím šetřit.

Večer (v zimě) se držela černá hodinka. To se zhasla petrolejka, otevřela se dvířka u kamen a kuchyně byla osvětlena pouze blikajícím plamenem. Všichni jsme seděli kolem, dívali se do plamínků a dědeček , který byl výborným vypravěčem, nám vykládal pohádky, které sám vymýšlel. Uváděl nás do říše prin-

ců, černokněžníků, zaklet-
ých princezen. Bojovali
jsme s draky, vyjížděli jsme
na koních s diamantovými
podkovami na skleněný
vrch vysvobodit princeznu.
Princ v každé pohádce se
jmenoval jako já nebo jmé-
ny mých strýců.

ooo

Můj tatínek (1908) se na-
rodil v Jaroměři, vyučil se
mlynářem v Karlově u Sta-
ré Paky a do Újezda přišel
jako krajánek za prací do
mlýna pana Pecla. Zde se
seznámil s maminkou a
byla z toho láska na první
pohled. Skončilo to svat-
bou 12. února 1934. Bylo
po hospodářské krizi a můj
příchod na svět byl velkou
zátěží, jak pro mé rodiče
(tatínek měl příležitostné
zaměstnání ve mlýnech),
tak i pro rodiče maminky.
V roce 1935 se ještě naro-
dila sestra Eva, a tak jsme
spolu s prarodiči a strýci
bydleli všichni společně ve
třech malých místnostech.
Bylo nás celkem osm. Ta-
tínek prošel od vyučení v
roce 1925 nespočet mlýnů
v Čechách i na Moravě.
Většinou pěšky po tocích
řek a potoků.

V roce 1937 vypsala to-
várna na mlýnské stroje a
vodní turbíny Union a.s. v
Českých Budějovicích
konkurz na obsazení ob-
chodního zástupce (dnes
dealera) na prodej mlýn-
ských strojů a turbín. Tatí-
nek se přihlásil a šel z Úje-
zdu do Českých Budějovic
pěšky dva dny. Konkurz
vyhrál a dostal zastoupení
pro severní Čechy. Aby
tuto práci mohl vykonávat
a odboural dlouhé cestová-
ní a časové ztráty, rozhodli
se s maminkou, že se pře-
stěhují do okolí Nové Paky.
Zakoupili na splátky starý
domek ve vesnici Stupná.
Ta se nacházela již v po-
hraničí – Sudetech, i když
byla pouze 3 kilometry od
české vesničky Bělá u

Domek Exnerových ve Stupné.

Pecky. Než si rodiče nový
domov zařídili, zůstali jsme
se sestrou u babičky. Do-
mek, kde se rodiče usadi-
li, byl původně hájovna.
Středem domku byla
chodba, vlevo jedna velká
místnost jako kuchyně i
ložnice dohromady. Druhá
místnost vpravo z chodby
sloužila jako lednice pro
ulovenou zvěř. Zařízena
byla tak, že po obvodě
místnosti byl ochoz (gale-
rie), na zdi háky na pově-
šení ulovené zvěře a upro-
střed jezírko, kterým pro-
tékala voda z potoka z
důvodu udržování stálé
teploty. Voda však byla
křišťálově čistá a studená.

Na jaře roku 1938 si nás
rodiče (mne a sestru Evu)
přivezli k sobě. Pro mne
bylo všechno nové a ne-
známé, hlavně potůček s
čistou vodou, který tekl
před domem a do kterého
jsem hned první den spadl.
Prostředí, ve kterém jsem
se ocitnul, bylo něco úplně
jiného, než od sluníčka vy-
pálená tráva, prach a málo
vody v Újezdě. Učarovaly
mně lesy, které jsem dosud
neznal, zelené paloučky,
čistá voda ve studánkách
a potůčcích. Do lesa jsme
chodili na dřevo, houby,
maliny, borůvky.

ooo

Bohužel doba nebyla pří-
znivá pro bezstarostný ro-
dinný život. Němci se stá-
le více roztahovali a dávali
najevo svou nadřazenost
vůči Čechům. Z toho dů-
vodu rodiče chodili naku-
povat potraviny do soused-
ní české vesnice Bělá. Zde
nás všichni znali.
Po podepsání Mnichovské
dohody muselo Českoslo-
vensko Německu postou-
pit pohraničí - Sudety. To
se týkalo i vesničky Stup-
ná. V tom čase jsem byl
se sestrou u babičky na
Moravě. Přišel příkaz, kdo
se chce z Čechů odstěho-
vat, musí tak učinit ještě ten
den do půlnoci. Problém byl
v obstarání povozu, na kte-
rý by se daly naložit aspoň
nejdůležitější věci z domác-
nosti (nábytek, peřiny, ná-
dobí a trochu dřeva na to-
pení). Nikdo z českých
sedláků nechtěl s koňským
potahem do pohraničí jet,
aby mu Němci nevzali
koně. Až v 9 hodin večer
se vrátil kočí od mlynáře
Šmída z Bělé, který rozvá-
žel mlečům mouku. Pan
Šmíd dal svolení, že nás
může odstěhovat. Než
však přijel do Stupné, než
se vše naložilo na vůz, než
se dojelo na hranice (ty
byly na silnici v lesíku na-
zývaném Habroučí) bylo
již po půlnoci a Němci, kteří
měli hranice obsazeny, už
nechtěli rodiče propustit.
Tatínek sedl na kolo a jel
asi 5 km za starostou Spit-
zanem, aby od něj získal
povolení k opuštění Sudet.
Teprve ve dvě hodiny ráno
se rodičům podařilo přejet
hranice do Čech. Neměli
však místo, kde by se usa-
dili. Naštěstí sedlák Vík z
Radkyně, který vlastnil ci-
helnu (ta byla mimo pro-
voz), nabídl prázdný do-
mek po hlídačovi. K dispo-
zici byly dvě místnosti, ku-
chyň a ta druhá byla tak
malá, že se muselo uřezat
kus pelesti, aby se tam ve-
šly dvě postele.

ooo

V novém prostředí jsme
přečkali zimu 1938-39. Asi
jeden kilometr od cihelny
byl o samotě mlýn pana
Holmana. Měli jednoho
syna Petra o dva staršího
než já, s kterým jsem se
seznámil. Maminka chodi-
la do mlýna pomáhat při
žních a sklizni brambor.
Dostávali jsme mouku a
brambory na zimu. Nade
mlýnem byl původní náhon
na vodní kolo s malým ryb-
níčkem. Vodní kolo bylo už
zrušeno a tatínek tam do-
dal malou vodní turbínu. V
náhonu pěstovali kapry a
každý rok na Vánoce jsme
dva dostávali. Vodní kolo,
které původně bylo ve mlý-
ně, mělo průměr 12 m a
bylo největší v širém okolí.
Říkalo se, že když se toči-
lo, škrtalo o Měsíc.

V zimě jsem v cihelně se
svou sestrou, která se bála,
absolvoval zkoušku odva-
hy, když se rodiče vypra-
vili do Bělé na maškarní
ples. Byl jedním z posled-
ních na začátku války, kdy
pak byly všechny taneční
zábavy zakázány. Zůstali
jsme se sestrou sami a za
odměnu jsme měli slíbený
dort, když pohlídám Evu,
aby neplakala. Dort byl jed-
nou z cen v tombole. Naši
jej skutečně vyhráli. Ma-
minka nám později prozra-
dila, jakým způsobem bylo
vytaženo právě jejich čís-
lo. Provádělo se to takto.
Ten, kdo měl vyhrát, se
domluvil s losujícími a vý-

herní los se zasunul za vnitřní lemovku klobouku. Losující los za lemovkou nahmatal a vytáhl. Nikdo nic nepoznal a o dort se podělil celý stůl. Tak jsme se sestrou dostali také svůj díl.

ooo

V Radkyni jsme prožili ještě zimu 1939-40. Vše zapadlo sněhem a rodiče si uvědomili, že mám v roce 1940 nastoupit do školy v Bělé u Pecky, kam bych musel docházet pěšky. Hlavně v zimě by byly problémy s prošlapáváním cesty hlubokým sněhem. K silnici to bylo asi 300 m a po ní ke škole 800 m. V létě neměl být problém, auta tenkrát nejezdila téměř žádná. Abych tuto

V Bělé.

cestu nemusel sám a hlavně v zimě absolvovat, zajistil tatínek podnájem v Bělé v podkroví u řezníka pana Nálevky, který si postavil nový domek a rozjížděl svou živnost. Tak jsme se na jaře roku 1940 přestěhovali do podkrovní místnosti v domku bez pitné vody. Tu jsme museli donášet z 200 m vzdálené studánky pod strání u Knapova mlýna.

Pokračování příště

Připravil PaP

Zimní Krkonoše

O vánočních svátcích v roce 1952 jsme byli celá rodina pohromadě. Bratr Jaroslav již studoval na Vysoké škole báňské v Ostravě, ale na svátky byl doma. Hlavním svátečním dnem byl pochopitelně Štědrý den. To panovala sváteční nálada, maminka připravovala štědrovečerní večeři a tatínek strojil stromek. Na to se už určitě těšil celý advent. Velmi důsledně zachovával technologický postup strojení. Bratr hrál velmi dobře na housle a já jsem se v té době učil hře na klavír, takže jsme si zahráli vánoční koledy. Po rozdání dárků se trávil Štědrý večer vypravováním, televize ještě nebyla. Den po Štědrém dnu to již byla nuda, a tak jsem přivítal aktivitu svého bratra, který byl o deset let starší, když byl ochoten mě jako jedenáctiletý přívěšek, vzít s sebou na hory lyžovat. Lyžařské vybavení jsem již měl. Skládalo se z lyží, které vyrobil pan Seliger, kolářský mistr v Pecce, a hůlek z bambusu. Vysoké kožené boty, na kterých byl na podpatku přišroubován plíšek, aby nepadalo vázání, kalhoty pumpky, pletenou šálu a rukavice, svetr a čepici až na uši.

S dalším nejnutnějším vybavením a jídlem v ruksaku na zádech jsme vyjeli. Zřejmě bratr vyjednal u Staropackého sokola propůjčení chaty nad Horní Rokytnicí. Jelo nás několik. Byl to drogista pan Horák, jeho švagr Jirka Tichý, který v té době studoval v Brně veterinární lékařství. S sebou vzal ještě dva své kamarády ze školy.

Do Rokytnice jsme jeli vlakem a pak šlapali pěšky a na lyžích. Sokol ve Staré Pace v té době vlastnil chaty dvě - byly asi sto metrů nad sebou. Ubytovali jsme se v té hoření. V chatě bylo útulno, obzvláště když se zatopilo a v kamnech praskal oheň. Chaty byly vlastně stavení opuštěná předchozími obyvateli.

Převážně jsme podnikali na lyžích túry po horách. Každý kopec se musel vyšlapat. Vleky nebyly. Lyže sloužily jako sjezdovky i jako běžky. Bratr vzhledem k mému věku musel vybírat méně náročné trasy, což vyhovovalo i panu Horákovi, a tak jsme jezdili společně. Druhá trojice vedená Jiřím se pouštěla na delší výjezdy. Jednou jsme vyrazili všichni směrem na Dvoračky. Tam se naše cesty rozcházely. Jiří s kolegy pokračoval na Horní Mísečky k Jilemnické boudě a do Špindlerova Mlýna. Naše trojice pokračovala ve výstupu na Kokrháč. Než jsme se rozešli, stavili jsme se na čaj v boudě na Dvoračkách. Tam pan Horák koupil láhev rumu, stála kolem pěti set korun. Byla ještě stará měna, končil se rok l952. Do ruksaku ji vzal bratr, a to bylo správné rozhodnutí, jak se později ukázalo. Počasí nám přálo, šlo se dobře. Z Kokrháče jsme sjížděli k Labské boudě. První jel brácha, pak já a jako poslední pan Horák a to ve stopě, kterou bratr vyjel. Jeli jsme od sebe ve vzdálenosti asi sto metrů. Bratr Jarka již stál u Labské boudy a mával holí ze strany na stranu. Absolutně jsem netušil, co to znamená, měl jsem dojem, že nám mává na pozdrav. Během pár vteřin jsem svoji jízdu ukončil několika kotrmelci. Ještě jsem se nestačil ani zorientovat a stejným způsobem, v kotrmelcích, ukončil svoji jízdu i pan Horák. Labskou boudu jsme měli nad sebou a nebezpečně jsme skončili v blízkosti Labského vodopádu. Měli jsme štěstí, že jsme neskončili ještě níže a že jsme celí a lyže také.

Co bylo příčinou a proč bratr mával, jsme vzápětí zjistili. U Labské boudy byla postavena kolna. Ze spodní strany k ní byl vyházen sníh kvůli přístupu a na střeše pak dvoumetrová vrstva sněhu. Bratr na tu střechu najel, ale zkušeně skok strhl a zastavil. Nám dával znamení o tomto nebezpečí, které jsme ignorovali a s panem Horákem jsme najeli na čtyřmetrový můstek, letěli asi 15 metrů vzduchem a zakončili jízdu v kotrmelcích.

Protože nádherně svítilo slunce, všude kolem boudy se na lehátkách opalovali rekreanti, a to převážně ženy. Těm jsme připravili ohromnou atrakci a sklízeli jsme patřičné ovace, a tak nám skončil jeden mezisváteční den na horách. Večer se rum na naši počest vypil s čajem a dnes už nevím, zda jsem alespoň olízl, ale domnívám se, že určitě ano.

Miloš Havelka

Cesty a bahno? Bývávalo hůře...

Před dvěma sty lety byla zpevněná cesta či silnice nevídanou vymožeností. Ač je to k nevíře, zpevňování cest mělo své odpůrce, stejně jako později dráha, elektřina a dnes třeba plyn či internet. Vývoj nakonec ukázal, že silnice nám opravdu život usnadnily. O tom, s jakými problémy se lidé potýkali, když v našem okrese ještě žádná silnice neexistovala, píše hezky peckovská kronika.

Počátek silnic

Během století mohlo by zajímati, v kterém věku tato nejpotřebnější zařízení vznikala a zvláště pod jakými vyhlídkami silnice na panství Kumburk – Radimském postaveny jsou. O těchto stavbách, které k nepotřebnějším (nejpohodlnějším) našich dob patří, můžeme určitá data označiti, aniž bychom tu domněnkám útočiště brátí musili.

Před válkou sedmiletou – jak tvrdí naši dědové – očití svědkové – nebylo žádných silnic našeho způsobu. Zdali naši předkové důležitost jejich nepoznávali, neb zdaliž jim na prostředcích a vůli scházelo, zůstane pro nás nerozluštěno.

První silnice

První pokus učiněn za vznešené císařovny Marie Terezie v letech 1760tých, avšak povstalo toliko v každém kraji několik tratí, např. ve zdejším trať z Jičína do Sobotky, potom část silnice z Vrchoviny přes Vidochov ku Čisté. Na pohodlnost se tenkráte nehledělo, jmenovitě neprotínaly se kopce aniž se údolí zvyšovalo, postačil toliko štět z mohutných kamenů položiti, pak jej trochu zaštěrkovati a posléze jen příkopy vyházeti.

Brzy na to povstalé počasí, jako i nové pruské války, válka s Turky, potom zase následující revoluce francouzská, která s malými přestávkami 20 roků trvala, způsobily, že každou myšlenku na podobné stavby vyloučily, právě tak jako v r. 1812 vypuklá válka rusko – francouzská, která celou Evropu ku povstání přinutila, příčinou byla, že krátce před tím vydaný rozkaz ku stavbě silnic bez výsledku zůstal.

Teprve když císař Napoleon na skalnatý ostrov odvezen, a všeobecný mír nastoupil, tu bylo největší snahou vysoké vlády, aby své – již dříve uzavřené záměry provedla, což též mocnou energií c.k. krajských úřadů, jakož i dobrou vůlí vrchností i poddaných v málo letech se podařilo.

Silnice u Jičína

Za pana c.k. krajského hejtmana hraběte z Litzova byly následující silniční tratě počaty a beze všech přestávek stavěny: r. 1816 hlavní silnice přes Robousy, Oulibice, Konecchlumí až na hranice panství Radimského (kteréž 8 roků později ve vlastnictví Jeho Jasnosti Knížete Ferdinanda z Trauttmansdorffů přešlo). Později silnice z Oulibic přes Újezd do Vrchoviny. R. 1820 poloviční silnice ze Dřevěnice přes Choteč, jakož i výběžek ku Dvoru Dřevěnickému.

R. 1818 spojovací silnice skrze vesnici Kamenici k zámku. Tuto trať vrchnost na svůj vlastní náklad postavila aniž by poddaní tím nejmenším k tomu přispěli.
R. 1829 poloviční silnice přes Soudnou do Valdic a dále pak lesem na Klepandu.
R. 1833 poloviční silnice z Vojic do Smrkovic. Za pana c.k. krajského hejtmana Josefa Hausgirga a za vrchního úředníka pana Kodýdka byla r. 1836 „umělecká" silnice do Trutnova počata a ještě v tomto roce městu Jičínu určená část od rybníka do Kbelnice úplně dostavěna. Tato část má výborný štět z čedičových pahorků Kbelnických (Zebín?) a připovídá tudíž dlouhého trvání. Kumburská část do Podulše po 1200 sáhů jest v tomto roce zčásti zplanýrovaná, ale pro těžké dobývání kamene teprvé ve 2 letech ukončena.

Jak rádi budou naši poddaní, až toto poslední dílo, kteréž od ředitelství silničních staveb na 1100 zl.k.m. rozpočteno, ukončeno bude.

Stavba silnic

Musí se podotknouti, že povinností poddaných bylo silnice, jmenovitě srovnání (planírování, kladení štětu a štěrkování obstarati), povinností vrchností pak stoky (kanály) a mosty stavěti, načež poštovní silnice v aerární regii převzaty byly.

Špatný stav cest

Potomci nebudou si moci ani žádný pojem o špatném stavu dřívějších cest na panství zdejším učiniti. Tak ku př: jel inspektor Kroužilka na jaře neb na podzim ráno z Jičína se 4 koni a v poledne byl teprvé v Oulibicích, na večer v Kovači a Kamenici, kdež přenocoval.

Když v deštivém roce 1814 po světoznámém návratu Napoleona z Elby ruská armáda tudy do Francie táhla, byla stará silnice tak hrozně zkažená, že mnoho koňů stalo se její obětí, a vozy a děla sedláky na postranních polních cestách tlačeny býti musili. Na rybniční louce Šibeňáku (u Jičína), kde colony ruské odpočinek měly, zůstalo množství koňů mrtvých a churavých ležeti, což smutný pohled poskytovalo. Podobný a stejný osud měli Rusové na svých dřívějších průchodních taženích v roce 1799 a 1800.

Jak překvapeno bylo tedy oněch 9 ruských gardistů, kteří v r. 1835 ku položení základů Chlumského ruského pomníku tady skrze cestovali, když všude štětované řádné silnice nalezli, tam, kde dříve před 20ti lety v blátě a bahně váznouti musili.

Car Mikoláš

I car Mikoláš I., který s carevnou a mladistvou milování hodnou velkokněžnou Olgou v roce 1833 ku kongressu do Mnichova Hradiště a v r. 1835 do Chlumu projel a 2kráte v zámku (Jičíně) přenocoval, a což zapomenuto býti nesmí, zde vždy značné dary zanechal, obdivoval se těmto krásným, v Rusku dosud neznámým čarám silničním.

Jaké obtíže jsou nyní těmito chvalitebnými zařízeními pro lidi i zvířata překonány, jak snadné a lehké je nyní spojení venkova s městy!

Zlomyslné prorokování, že za 50 roků tyto drahé a nákladné stavby zajdou, zajisté se neuskuteční!

(Psáno v Jičíně, dne 20. dubna r. 1837)

Čím měřili a vážili naši předkové

Staré míry už prakticky nepoužíváme, představa o nich ale často zůstává. Zejména při vaření odměřujeme a dávkujeme tím, co je běžně po ruce. Nejinak si počínali lidé již dříve. To ještě stačilo v době, kdy vládl jen směnný obchod. Když však člověk zavedl měnu - ať už škebličky nebo zlato - potřeboval i přesně počítat, vážit a měřit. K porovnání délek sloužily nejčastěji rozměry částí lidského těla, nebo přírodnin. Tak se užívaly palce, lokty, kročeje nebo zrnko ječmene. V obchodě to však dlouho nevystačilo. Lidé a jejich rozměry byly různé a jejich sjednocování bylo závazné jen pro území, kam dosahovala moc radnice, na jejíchž veřejích býval ukázkový loket zavěšen. Problém byl s přepočítáváním měr při obchodování se zbožím z různých míst a zemí.

U nás se snad poprvé otázkou měr a vah zabýval roku 1268 král Přemysl Otakar II. Měl zájem, aby jeho poddaní spravedlivě plnili naturální odvody dvoru. Vydal výnos, kterým zavedl způsob vyměřování polí a stanovil jednotlivé míry a váhy. Tento výnos však měl ještě daleko do přesnosti. Teprve zemský zeměměřič krále Matyáše v roce 1617 pojednáním v „Knížce o měnách zemských“ položil základ, ale rozdíl mezi jednotlivými místy a zeměmi trval prakticky až do zavedení jednotné metrické soustavy v roce 1791. Jednotlivé země postupovaly různě. Někde přetrvával konzervativně domácí zavedený systém a místo metru a gramu se nadále měřilo v palcích, stopách, yardech a vážilo v librách a dalších místních mírách. V naftařství je galon stále platnou měrnou veličinou, podobně jako unce (31,1035g) pro prodej stříbra a troyská unce, tj. 12 uncí (373,242g) v těžbě zlata, mincovnictví a lékárnictví. Ve strojnictví již dožívá Whitwortův závit, ale couly jako míra zejména světlosti trubek platí stále. Zejména v zemědělství se jen těžko odpoutávali od starého způsobu měření a vážení.

V příbězích popisujících život v dřívějších dobách se setkáváme s názvy jednotlivých měr a vah, které nám dnes již mnoho neříkají a mnohdy nám nedovedou vybavit představu o jejich velikosti. Jsou to zejména váhové jednotky používané v obchodě nebo plošné míry pozemků. Čteme názvy různých veličin jako centýř, libra, hřivna, pinta, žejdlík, máz, lot, loket, palec, píď, sáh, látro, měřice, jitro, korec, hon, lán, holba, věrtel, míle poštovní, námořní, zemská. V našem povědomí dosud zůstává pár, tucet, mandel, kopa..... a z anglických tradičních měr palec (25,4mm) ve strojírenství, stopa (304,8 mm), yard (0,9144 m), míle (1609 m) ve sportu.

Poměry, násobky a podíly starých měr

Základní, velmi rozdílnou, mírou byl **loket**. Každé město mělo svůj. U nás převládal pražský (0,59139 m) a vídeňský. Z nich se pak odvozovaly jejich násobky nebo podíly. Tři lokty byl **sáh** (vzdálenost rozpažených rukou). 1,774 m měl staročeský a 1,896 m vídeňský. Oba se dělily na 6 stop a 12 palců. **Látro** bylo 4 lokty. Byla to hornická míra vytvořená podle toho, kam až mohl dosáhnout horník. V Praze to bylo 2,365 m, v Kutné hoře 2,1 m a v Jáchymově 1,917 metru. Polní mírou byl zprvu **krátký provazec**. Měřil 42 loktů, tj. 245,839 m. Měřilo se řetízkem, který se pronášel, tak se ještě přidávaly na konec měření na každý provazec 2 pěsti. Inu spravedlnost musela být. Pak následoval **dlouhý provazec**, též provazec zemský o 52 loktech, tj. 30,752 m. Pro měření na vinicích měl provazec 64 loktů a pražský viniční provazec dokonce 72 loktů.

Hon (124,192 m) měl 5 provazců, tj. vzdálenost, kterou člověk uběhne, aniž by odpočíval.

Mílí bylo několik. Staročeská měla 365 provazců po 52 loktech a měřila 11225 m. Námořní míle je šedesátina rovníkového stupně a měří cca1850 m. Čáslavská míle měřila 9,2 km a českobudějovická 11,2 km.

V lesnictví se používala **tenata.** 1 tenato bylo 120 loktů, tj. 70,967 m. **Leč** byla velikost plochy jednoho zátahu při lovu, tj. nejdříve 40 čtverečných tenat, ale od 18. století jen 36 tenat, tj 18,13 hektarů.

Plošné míry byly složitější a ještě méně přesné. Plošná míra vycházela z objemu nebo váhy nasetého obilí. Na pole o výměře jednoho **jitra,** tj. plocha, kterou lze zorat **pár**em volů za jeden den (2837,2 m2) se vysel staročeský **korec**, neboli **strych** obilí, tj. 93 kg. Vídeňské jitro bylo větší, mělo plochu 5754,6m2. **Staročeská měřice** měla pod 2000 m2. **Lán** neboli **popluží**, byla výměra půdy, kterou bylo možno obhospodařovat jedním **pár**em volů. Podle krajů to mohlo být přibližně 40 až 90 jiter. Různou velikostí se rozlišovaly lány selské (18,5 ha), panské či zemanské (23,14 ha), kněžské (25,5 ha) a královské (27,8 ha). V různých místech se i různě měřilo obilí, mouka nebo pivo a víno. Dodnes se praktikuje měření chmelu při jeho sběru na věrtele. **Věrtel** obnáší 23,25 litru. Čtyři věrtele jsou **korec.** Další jednotkou byl **máz (**0,9561 litru). Další měrou s nepřesně stanovitelnými vzájemnými poměry a převody do metrické soustavy byla **pinta**, která měla buď 4 **žejdlík**y nebo třetinu **lahvice** či šestinu **soudku.** Zvláštní jednotky se uplatňovaly u soli a železa.

A na doplnění ještě **hřivna stříbra** (280,668 g) měla 16 lotů po 4 **kventlík**ách. Z jedné hřivny stříbra se vyrazilo 60 grošů, tedy **kopa**. Ale neplatilo to stále. Časem tento poměr klesal.

Do zavedení metrické soustavy byl v měření a vážení zmatek, který byl způsoben odlišností měr v různých místech země. Na přehlednosti tomu nepřidaly několikeré výnosy, kterými se panovníci snažili tyto rozdíly setřít a sjednotit míry a váhy ještě před zavedením metrické soustavy.

Článek byl převzat z Rokytky, vlastivědného zpravodaje č. 1/2009 občanského sdružení Vlastivědného klubu Prahy 9. Redakčně kráceno.

-PaP-

Venkovan míří do města

fejeton

Sedím v linkovém autobusu, jedu si pro léky, neboť u nás na vsi nemáme lékárnu. Za čtrnáct korun se svezu šest kilometrů, to bych mohl zažít nějaké dobrodružství.

PCHT! Odfoukly si dveře a štíhlá kočka naviguje svůj kočárek. Bimbalo se v něm hyperaktivní dítě, konečně bude klid. Cukl sebou sedící prošedivělý gentleman, hodil úsměv, aby uchopil živé zavazadlo, hluboce se sklonil. ŠKR! Zaskřípala jeho páteř a zůstal ohnutý do podkovy jak luk zbojníka Robinhooda. Trojlístek klesl na chodník a šlechtic se s námahou vrátil do autobusu. Lehl si na podlahu na břicho a škemral, ať mu někdo přeběhne po zádech, že má vyhřezlou kostrční plotýnku a po masáži zaskočí zpět.

„Ne abyste se otočil na záda, chichi," vstala šestnáctka, popotáhla si ještě výše minisukni velikosti kapesníčku a koketně pošlapala jeho páteř. Zázrak! Až mně na sedadle zašimralo v zádech. Zbytek jízdy jsem prožil ve spánku.

„Konečná. Všichni si vystoupí…" ruch města zaplašil můj krátký sen jedenáctiletého skautíka na březích Bobří řeky.

Stojím ve frontě nemocných spoluobčanů. U okýnka mi sdělili, že lék HYDROCHLOROTHIAZID mně musí připravit, abych pobyl chvilku na trhu.

Pobyl jsem, až mně ujel autobus. Nu, půjdeš šourem, stopnu nějakou dobrou duši za volantem.

Ještě v ulicích města se mě chytli Štaflík a Špagetka, skotačiví pejsánkové byli dva tři kroky za mnou, vzápětí mi podráželi nohy, otírali se do nohavic přítulně, aby hned vběhli do vozovky.

Skřípěly brzdy aut i zuby řidičů. Krotili rychlost a stahovali okýnka. „Zalez do příkopu, dědku!" Do Budějic je to, Švejku, na opačnou stranu." „Kup si vodítko, vokurko!"

Slunce před polednem připalovalo, začal jsem si zpívat populární „Šel dědeček na kopeček, muzika mu hrála…"

Pod Štikovem mě napadlo dělat zlýho psa, padl jsem na všechny čtyři a štěkal. U Radkyně jsem byl za kočku a v Bělé jsem byl za slepici. Mňoukání je nezlákalo, štěkot nezaplašil, kvokání nanic.

Konečně rodný dům na dohled. Zmátožil jsem se.

Brzdí soused: „Vzal bych tě, ale koukám, že jste tři!" zařadil a přidal plyn.

„Ty se kolíbeš, jako by ses vracel ze světový vojny," vítá mě manželka. Psi skrze otevřená vrátka a byli jako doma. Pustili se do záhonu jahod, kam mám přístup zakázán.

Řidič mopedu se k nám hrne na návštěvu. „Dík za ušlechtilost, máte dobrý srdce, občane. Hledám je už druhý den," drmolil radostně.

„Mamino, tenhle motocyklista mi udělil bobříka č. 13 ušlechtilosti." Neřekla ani ň.

Bodejť! Foglar napsal knížku Hoši od Bobří řeky pro správný kluky. Žádný holky od Bobří řeky neexistovaly.

Piďa – Miroslav Procházka, Pecka

František Khun – Páter Augustin

(Dokončení povídky peckovského rodáka z knihy Stíny života vydané v roce 1926. V příběhu popisuje Pecku a její život druhé poloviny 19. století.)

X.

Plných dvacet let – bez odpočinku – s pastýřskou horlivostí – pracoval tu v Kostířově na vinici Páně Páter Augustin. Jeden rok – ten, který ve svém číselném označení na počátku i na konci měl cifru jako kopí s ostrým hrotem – zranil při svém příchodu i odchodu jeho citlivé srdce velmi bolestně.

Na počátku toho roku do jara zemřeli mu rodiče, oba brzo za sebou. Snad se opuštěná stařenka hořem utrápila nad náhlým odchodem mužovým. Nadarmo ji těšili oba synové, že střídavě bude u nich, aby se jí nestýskalo. Nedočkala se toho. Po jejím pohřbu vzali synové do chaloupky chudou domácí rodinu.

A v první polovici prosince dostal Augustinek telegram, aby ihned přijel, že Karlíček těžce onemocněl. Jel ihned, ale přijel již na pohřeb. Karlíček zemřel na kněžskou nemoc – ranila ho mrtvice.

Augustinek chtěl tu již do svátků vánočních zůstati a po Karlíčkovi vše urovnati. Druhého však dne po pohřbu dostal z domova telegram: „Přijeďte ihned – zítra slavný pohřeb". S večerem přijel domů na pohřeb zámožné obchodnice a po večeři s ním kaplan v jeho pokoji šetrným způsobem sděloval:

„Duševně zatížené a poloslepé dceři rolníka Loučky v Udeříně, která pásávala dobytek u lesa, kudy jste chodíval do školy, narodilo se dítko a třetího dne – v den vašeho odjezdu – zemřelo. A bude prý exhumace dítka, nejednalo-li se o zločin. Proto jste prý narychlo odejel. Tyto řeči nejvíce zde roztrušuje správcová".

Oddechl si, když vypověděl tuto nepříjemnou záležitost. Za to děkan zůstal jako sesutá věž hradních trosek, beze slova, bez myšlenky. Po chvíli mluvil jako sám k sobě:

„Takhle lid odměňuje mučednický sebezápor kně-

ze. Takhle ho trestá za to, že nežije přirozeným způsobem jeho života. Není dobře člověku býti samotnému. Učiňmež mu pomoc podobnou jemu. A budou dva v jednom těle.

A tak již nejsou dva, ale jedno tělo. Protož, co Bůh spojil, člověk nerozlučuj. Zní to všecko tak jasně, a přece člověk se opovážil opravovat slovo Boží a z pouhé rady zasvěcencům, toužícím ještě po vyšší dokonalosti, učinil všeobecný zákon stavovský. A od kněžského celibátu, i když se stane rdousícím osidlem, dispensuje jenom smrt. A kdo tím vším je vinen? Společnost lidská, která po reformách zoufale volající kněžstvo nechala na holičkách. Jde jeden za druhým – a kam jdou? Oba do hlíny. A jeden byl tyranem a druhý otrokem. A kde je to: ,,Přikázání nová dávám vám, abyste se vespolek milovali?“! Na papíře!“

Tak zlomkovitě mluvil pro sebe a pak řekl kaplanovi: ,,Škoda, velebný pane, že zítra odpoledne musím odjeti, abych byl pozítří ráno přítomen soudní odhadní komisi nad pozůstalostí bratrovou. Ale hned ráno před pohřbem dojdu k starostovi do Udeřína požádat ho, aby svolal občany udeřínské k večernímu protokolu, a vy laskavě s přítelem Pařízkem se dostavte a zaveďte protokol, abych věděl, kdo je původcem této hanebné pomluvy, na které ani slova není pravdy. V poledne si promluvím s paní správcovou u přítomnosti jejího manžela. Zjistíte-li původce, vyzvěte ho, aby dal do nedělního čísla krajinských novin, zde hojně rozšířených, ihned odvolání a patnáct výtisků ať přinese na děkanství, které dejte kostelníkem roznésti po všech hostincích v kolatuře. Nepodrobí-li se tomu viník, budu nucen podati na něho soudní žalobu.“

Kaplan ochotně slíbil všecko vykonati. Vždyť sám usoudil, že se tak státi musí v zájmu kněžské cti. Byl rád, že bylo nyní posilněno jeho přesvědčení, že na celé pověsti není slova pravdy a klidněji, než od dnech minulých, usínal.

Děkan však dlouho do noci chodil rozčilen po svém pokoji. Hlavou mu vířily divné myšlenky. Dva zločiny najednou – jemu, o němž je všeobecně známo, že ctí sice patinu starobylosti, která se dobrou osvědčila, ale že nikdy se neuzavírá zdravému modernímu pokroku, že jest v každém ohledu upřímný a spravedlivý. Dva zločiny najednou – jemu, jenž ničeho netušil o narození dítka a s matkou jeho, ač ji od vidění znal, v celém životě svém ani slova nepromluvil.

Rána zasáhla člověka nevinného v nejcitlivějším místě. Obhájení, i před soudem lidu, bylo by velmi snadné, vždyť jest čistý jako ten horský potůček, vinoucí se kolem rodné jeho chaloupky, ale zklamání v lidů zůstane nevyléčitelným.

Po neklidné noci, časně ráno, ubíral se Páter Augustin k Udeřínu. Cestou potkal udeřínského občana, jenž pohvízdaje si a schválně upíraje oči k zemi, minul bez pozdravu.

„Už to začíná,“ pomyslil si děkan, ,,považuje mě za zločince a vyvrhele společnosti lidské.“

Zastavil ho a pravil rázně: ,,Příteli, vím proč tak nešetrně a neuctivě jste se nyní ke mně zachoval. Neodsuzujte, dokud neznáte pravdy. Právě proto spěchám k vám, abych smyl se sebe tu špínu, kterou nehodní lidé na mě vychrstli.“

Vyřídiv svou záležitost u starosty, vracel se domů na pohřeb. O polednách došel ke správcovým a pak spěchal k vlaku, roztrpčen nad lidem, jenž za všecku jeho lásku tak nelidsky se k němu zachoval.

A třetího dne ráno došel ho korrespondenční lístek od kaplana: ,,Už je všecko urovnáno – hádejte, kdo je původcem? Ani byste to neřekl. Znáte Potěšila?“

,,Potěšil?“ – žasl Páter Augustin a chytal se za hlavu. ,,Ten, jehož dvěma synům, školákům, před dvěma léty dal jsem k Ježíšku na nové šaty?!“

A když před Štědrým dnem přijel domů, podal mu kaplan Potěšilovo odvolání v novinách. Četl: „Z Kostiřova. Odvolání. Poněvadž v Kostiřově a v okolí roznesly se v posledních dnech falešné zprávy těžce kompromitující čest pana děkana kostiřovského Pátera Augustina, kteréžto zprávy já sám jsem nejen vymyslil a roznášel, nýbrž i křivě dotvrzoval. Prohlašuji tímto veřejně, že mi není žádný, tím méně nečestný poměr pana děkana se sl. Loučkovou znám, a žádám ho tímto za odpuštění. V mé přítomnosti při sepisování protokolu na obecním úřadě v Udeříně bylo shledáno, že na domnělém poměru není ani nejmenší pravdy, a zároveň že mylná je pověsť, jakoby pan Loučka nebo jeho paní byli panu děkanovi činili v té příčině jakýchkoliv výčitek. Zároveň jsem zmocněn uvésti ve známost, že bude pan děkan každého soudně stíhati, kdyby se ještě po tomto veřejném prohlášení odvážil čest a dobrou jeho pověsť špiniti. Čeněk Potěšil, domkář v Udeříně č. 23, u Kostiřova“.

Po přečtení pravil děkan: ,,Pán Bůh vám tu bratrskou službu, velebný pane, odplať stonásobně. Potěšil mě postavil na pranýř a nešlechetní lidé s ním chtěli mě přivésti až na šibenici. To bolestné vědomí, milý bratře, zůstane už tady,“ rukou udeřil se na srdce - ,,do smrti.“

XI.

Ale netrvalo dlouho a na Pátera Augustina dopadla rána pátá. Již mohl volati se žalmistou Páně: ,,Vysvoboď mne, Bože: neboť vzešly vody až k duši mé.“

Hned na jaře příštího roku stal se mu jeden filiální kostelík osudným. Vstoupil do něho, po zimě úplně promrzlého, zpocen, a vystoupil na kazatelnu. Otevřely se dveře kostelní a čerstvý proud chladného venkovského vzduchu vběhl mu do hrdla a přivodil onemocnění hlasivek. Pro samé práce a sta-

rosti nevěnoval tomu z počátku náležité pozornosti, a když seznal slábnutí hlasu a brzo na to ztrátu zvučnosti hlasu a jenom šeptal, bylo již na úplné vyléčení pozdě, třebas´ dvakráte v měsíci jezdil k věhlasnému lékaři do Prahy.

Pomýšlel na pensi. Šeptával smutně: ,,Kněz bez hlasu, jaký je to kněz?" Nedokončená však práce literární, jíž zasvětil celou dobu svého pobytu v Kostířově, ta ho zdržovala. Odkládal se žádostí o pensi.

,,Až potom, až dílo ukončím, pak půjdu. Tam do té rodné chaloupky, tam půjdu, abych byl blízko svým rodičům." Tak šeptával a těmi slovy se potěšoval.

Již přes tři roky trápila ho nemoc hlasivek. Štěstí, že měl hodného kaplana, jenž ho nyní rád a ochotně zastupoval. Sám sloužil pouze tiché mše svaté, obstarával veškerou práci kancelářskou a s napjetím všech sil duševních pospíchal dokončit ,,Kulturní historii Kostířova".

XII.

Blížily se svátky vánoční – již počtvrté za nemoci Pátera Augustina, a v kostelíčku opět zpívali staročeské rorátní písně. V té době, jednoho dne ráno, našli v děkanském pokoji na stole otevřený rukopis nedokončené ,,Kulturní historie Kostířova" a v posteli mrtvolu Pátera Augustina. Mozková mrtvice učinila předčasně konec jeho životu a zmařila dokončení díla.

Šestatřicet kněží v bílých rochetkách, s rozžatými svícemi v rukou, vyprovázelo šlechetného spolubratra na odlehlý hřbitůvek kostířovský, a v ulicích, kudy se průvod pohřební ubíral, leskly se ve zlatých paprscích slunečních skleněné koule obecních elektrických žárovek, jako by samo nebe toužilo také ty žárovky míti rozsvícené, když tudy naposledy se ubíral osvícený a o město velice zasloužilý muž – Páter Augustin.

Brzo po pohřbu došly děkanské duchovní správě v Kostířově z Prahy dvě kondolence (…).

V literární pozůstalosti Pátera Augustina nalezli poslední jeho vůli: ,,Kdybych snad po vůli Boží zemřel náhle, odporučuji svou ubohou duši milému a nejvýš milosrdnému Bohu, a svoji rodnou chaloupku chudičké rodině v ní přebývající. Ať pamatují nějakým dárkem na kostel a na chudé a dají každoročně kolem Vánoc sloužiti jednu tichou mši svatou za zemřelé členy naší rodiny."

Nalezli také jednu jeho báseň, která velmi pěkně přiléhala k celému jeho životu a jejíž jednu sloku něčí ruka zlatým písmem napsala na plechovou tabulku v hlavách jeho hrobu stojícího železného kříže:

Mně štěstí jiných nade vše
a veselo mi v srdci,
chci jiným spěchat k útěše,
však svoje štěstí nechci.

Odpočívej v pokoji, duše zbožná, Pátere Augustine!

Vybrala
Věra Trybenekrová

Kalendář kulturních, společenských a sportovních akcí

Březen

• Středa 18. března od 18 hodin
v sále hasičské zbrojnice v Pecce
Beseda Nepál očima novopackých gymnazistů
• Sobota 28. března od 10 do 16 hod.
Otevírání hradu Pecka

Duben

• Středa 15. dubna od 19 hod.
v sále hasičské zbrojnice v Pecce
Beseda Izrael - současnost na Středním východě
• Čtvrtek 23. dubna od 17 hod.
na hradě
Novopacký slavíček. Koncert vítězů pěvecké soutěže.

Květen

• Pátek 8. květen
33. ročník vzpomínkového pochodu na Den osvobození v roce 1945 na Zvičinu. Registrace od 7 do 9.30 hodin v cukrárně a kavárně „U Wolfů" v Pecce. Pořadá KČT Pecka.
• Sobota 16. května
od 13 hodin v Kalu
1. kolo soutěže v požárním sportu
• Čtvrtek 21. května
Od 15 hodin ve škole
Pasování prvňáčků na čtenáře

Červen

• Sobota 6. června od 14, 16 a 18hod.
Dobývání hradu Pecka
• Středa 10. června
v kostele
Každý své břímě - dramatizace románu Jana Křeliny v podání herce Miroslava Částka.**Ke 140. výročí narození P. Josefa Štemberky.**
• Středa 10. až neděle 14. června
Mezinárodní cyklosraz v rekreačním areálu B&K Tour HK v Pecce
• Pátek 12. a sobota 13. června
Motosraz v areálu koupaliště v Pecce
• Pátek 19. až neděle 21. června
IX. ročník Harantovských slavností historického zpěvu.
• Pátek 26. a sobota 27. června
Festival hudby a divadla na hradě

Změna programu vyhrazena!

Aktuální informace na:
www.hradpecka.cz a www.obec-pecka.cz

Hasiči v roce 2008 nezaháleli

Je již tradicí, že výbor 15. okrsku sborů dobrovolných hasičů Peckovska a Vidochova bývá svoláván na neděli od 9 hodin. Letos se schůze konala 25. ledna opět v Bělé u Pecky v sále kulturního domu. Výroční valné hromady se zúčastnilo 30 hasičů, jak členové okrskového výboru, tak i hasiči delegovaní výročními valnými hromadami jednotlivých sborů, které probíhaly v závěru loňského roku a na nich se především probírala a vyhodnocovala celoroční práce a aktivita. Úkolem okrskové valné hromady potom bylo provést úhrnné vyhodnocení činnosti hasičů s cílem, aby sbory byly o ní vzájemně informovány a následně se projednala koordinace plánů následné společné činnosti. To se především týká zajištění průběhu okrskového kola soutěže v požárním sportu.

Jako hosté byli jednání VVH přítomni - člen Výkonného výboru okresního SHČMS v Jičíně Lubomír Exner, starosta sousedního Novopackého okrsku Václav Záveský, místostarostka OÚ ve Vidochově paní Erlebachová a místostarosta Úřadu městyse Pecka Jaroslav Mikulka.

Po zahájení schůze všichni přítomní povstáním a minutou ticha projevili úctu a připomněli si zásluhy hasičů, kteří v loňském roce zemřeli. Vzpomenuti byli – Vladimír Šturm a Ivo Voňka z Pecky, Věra Noskoová ze Staňkova, Václav Lejdar z Bukoviny u Pecky a Jan Kocián z Vidonic.

Okrskový výbor se v roce 2008 sešel k jednání celkem třikrát. V lednu na hodnotící VVH (viz LP č1/2008) poté před konáním okrskového kola soutěže v požárním sportu, které proběhlo v sobotu 17. května ve Lhotě u Pecky. Třetí schůze byla v říjnu před konáním VVH sborů. Kladně byl hodnocen průběh okrskové soutěže a vysloveno uznání za dobrou organizační práci pořadatelům. Projednány byly technické záležitosti pro příští soutěž.

Nejobsáhlejší však byla zpráva starosty okrsku Josefa Maška. Seznámil přítomné s vyhodnocením činnosti jednotlivých hasičských sborů v okrsku, které vyplynulo z výkazů ročních hlášení a i jeho osobních poznatků. Mimo jiné uvedl, že je třeba věnovat větší pozornost důležité preventivní činnosti, jako např. ve Lhotě. Některé sbory nevykázaly žádnou.

Lhota u Pecky – 48 členů (36 M, 12 Ž), úspěšně zvládnuté pořadatelství 1. kola soutěže, 870 hodin odpracováno na údržbě výstroje, výzbroje a has. zařízení, 150 hodin věnováno prevenci a 100 odborné přípravě. 7 kulturně-společenských akcí. V 1. kole 2 dr. M a 1 dr. Ž, účast v další soutěži.

Pecka - 80 členů (51 M, 29 Ž), má 12 členů ve výjezdové zásahové jednotce zařazené ve stupni JPO 3, 1 provedený zásah a mnoho hodin asistence. Organizování Memoriálu Jaromíra Tauchmana, 2 kulturně-společenské akce, odpracováno 136 hodin–údržba výzbroje a výzbroje, výstavba has. zařízení. V 1. kole 1 dr. M, 1 dr. Ž.

Nejmenším sborem je **Arnoštov** – 6 členů (4 M, 2 Ž**),** veškeré funkcionářské odpovědnosti leží na starostovi Janu Lacinovi. Ten uvedl, členové sboru mají zájem si ho uchovat. 22 hodin na údržbě.

Ve **Vidochově** – 50 členů (29 M, 21 Ž) a 12 mládeže. U mládeže došlo k poklesu počtu, ale to tím, že dospívají a přestupují do vyšší kategorie. Pro mládež uskutečnili 4 jednodenní a 1 vícedenní akci a dalších 5 kulturních a společenských akcí. Stále na vysoké úrovni je spolupráce s obecním úřadem – odpracováno 1260 hodin, na údržbě 134 hodin. 13 členů je zařazeno do zásahové jednotky. V 1. kole 2 dr. M, 2 dr. Ž. Ve hře Plamen 2 dr. mládeže a 1 dr. Dorost.

Bělá u Pecky - 37 členů-mužů. V zásahové jednotce ve stupni JPO 5 zařazeno 8 mužů. Odpracováno 390 hodin na údržbě a opravě has. techniky a 45 hodin pomoc obci. Pracným úkolem je prováděná výměna vrat v hasičské zbrojnici. 2 akce pro děti. V 1 kole 1 dr. M.

V **Bukovině u Pecky** – 40 členů (32 M, 8 Ž), jsou mladí lidé, dobře to funguje, VVH proběhla velice uspořádaně, na vysoké úrovni.Odpracováno 230 hodin na údržbě techniky a zařízení, 30 hodin pomoc obci. 2 kulturní akce. V 1. kole 1 dr. M, 1 dr.Ž.

V **Kalu** – 33 členů (27 M, 6 Ž), jsou mladí členové aktivní, letos je čekají oslavy 120. výročí založení sboru a pořadatelství okrskové soutěže. Odpracováno 62 hodin na údržbě výzbroje a vodních zdrojů, 46 pomoc obci. 5 kulturně-společenských akcí. Volejbalová soutěž ZaKALíme. V 1. kole 1 dr. M.

Ve **Vidonicích** – 53 členů (39 M, 14 Ž), je pozitivní, že se řeší věci týkající se činnosti tak, aby se aktivita sboru opět dostala na vyšší úroveň. Je to dobře. Odpracováno 25 hodin na údržbě has. zařízení a 6 hodin pomoc obci. V 1. kole 1 dr. M.

Ve **Staňkově** – 34 členů (16 M, 18 Ž), je již tradicí důsledně se věnovat soutěžím v 1. kole. Odpracováno 33 hodin na údržbě has. zařízení, 3 kulturní a společenské akce. V 1. kole 1 dr. M, 1 dr. Ž, účast družstev ve 2. kole.

Přestože došlo k odchodu členů ze sborů, celkově v okrsku je oproti předchozímu roku o 7 členů více.

V diskuzi shromáždění pozdravili hosté, vyjadřovali poděkování všem členům sborů za záslužnou činnost, péči o svěřený společenský majetek. Zastupitelé obcí vyjádřili spokojenost s dosavadní spoluprací. Lubomír Exner poděkoval za záslužnou práci s mládeží, která se sboru vrací, neboť se v něm mladí lidé angažují, práce je rozdělena na více lidí. Václav Záveský mj. pozval hasiče na okrskovou soutěž, která se bude konat v Kumburském Újezdu.

Okrskový velitel Josef Nyč pochválil sbory, že řádně vykazují svoji činnost, která je na dobré úrovni, a Lhotecké za účast v soutěži O pohár starosty. Jaromír Hanuš, velitel z Vidochova, ocenil práci mladých v Kalu a vyzval

sbor, aby je v jejich aktivitě podporoval.

Důležitým projednávaným bodem byla činnost v letošním roce, především organizační a technické zajištění 1. kola soutěže, které bude v Kalu v sobotu 16. května 2009. Novinkou soutěžního odpoledne bude překážkový běh Přeboru jednotlivců, což je nejen pro samotné aktéry, ale i pro diváky dost atraktivní.

Na závěr schůze starosta okrsku přítomným poděkoval za účast, diskuzi a požádal zástupce sborů, aby to, co dnes bylo řečeno, přenesli do sborů a pokud možno se tím také po celý rok řídili. Zástupce Vidonic Miloš Petr jménem sboru poděkoval všem hasičům, kteří byli přítomni pohřbu Jana Kociána a důstojně se tím rozloučili s dlouholetým, zasloužilým členem a aktivním funkcionářem.

Hasiči jsou stále aktivní součástí veřejného života v místě své části naší obce a svou činností udržují v provozuschopnosti obecní zařízení a techniku, která v případě potřeby slouží všem obyvatelům.

Běžně je to považováno za samozřejmost, ale představme si, že by hasiči nebyli aktivní, nebo že by v obci vůbec žádní nebyli. Zcela určitě bychom brzy cítili, že tu jaksi na poli veřejného života něco chybí. Záleží tedy na každém občanovi, na každém z nás, jaký postoj k hasičskému sboru zaujme a dle čeho práci hasičů posuzuje. Je též třeba podotknout, že odměnou hasičovi za vloženo práci a věnovaný čas je zpravidla jen případný upřímně míněný projev uznání, pochvala a zjevná podpora spoluobčanů.

Petr Pavel

Vážení příznivci fotbalu,

dovolte mi, abych vás trochu zasvětil do statistik našeho klubu po podzimní části okresního přeboru 2008/2009.

Jak asi všichni dobře víte, parádní výkon v loňské sezóně se nám nakonec nepodařil přetavit v postup do I.B třídy našeho kraje.

V jarní části byl na naše hráče i funkcionáře činěn takový nápor, že si to člověk neznalý fotbalových praktik i na té nejnižší úrovni, nedokáže ani představit.

V první řadě odebrání tří bodů za neoprávněný start hráče v opakovaném utkání v Lužanech, kde si musím nasypat popel na hlavu i já, poté tragický a zároveň účelový výkon rozhodčích v rozhodujícím zápase v Sobotce, kde jsme sice vedli, ale vše bylo nalinkováno dopředu a museli jsme prohrát. Bylo to strašlivé zklamání, od postupu nás dělil jediný gól…

S odstupem času musím říci, že jsem takový pocit hrdosti na to, že jsem Peckovák, na trávníku ještě nezažil. Mluvím o situaci po skončení utkání, o přecházení hřiště od střídaček do kabiny.

Byla to cesta plná beznaděje a slz, ale ten pohled na stovku našich fanoušků, kteří stále skandovali a poplácávali nás po ramenou, ta solidarita a slova útěchy, to ve mně opravdu zanechalo nesmazatelný dojem. To velké množství našich věrných fandů vidělo na vlastní oči obrovskou křivdu, která nás ve městě pod Humprechtem čekala a nelítostně zlomila.

Pro letošní sezónu mužstvo Sobotky výrazně posílilo a vede I.B třídu, troufám si říci, že půjde znovu o patro výš do I.A třídy. Sobotečtí věděli, že by se jejich posilám určitě nechtělo kopat okresní přebor, proto to muselo takto dopadnout.

Museli jsme se s tím smířit a důstojně dohrát zbytek zápasů, což se nám podařilo. Chtěli jsme vše hodit za hlavu, ale nebylo to tak lehké…

Do podzimní části jsme vstupovali jako jedni z favoritů celého přeboru pod slíbeným názvem Lázně Bělohrad / Pecka B.

Každý se na nás chtěl vytáhnout, a když se k tomu ještě přidá ta ledová sprcha z konce jara, která v nás chtě nechtě zanechala výraznější stopy, než jsme si všichni připouštěli, byly tu výsledky, na které jsme nebyli už dlouho zvyklí.

Těžké prohry v Chomuticích, v Železnici, doma s mužstvem Hořic B a hlavně ostudná a neomluvitelná porážka u béčka v Libáni, to jsou příčiny šestého místa v podzimní tabulce okresního přeboru.

Povedly se však i jasné výhry – Kopidlno, Roboušy, Dětenice, v těchto zápasech jsme byli excelentní, potom to byla vítězství těžce vydřená – Milíčeves, Libuň, Staré Místo a ve Žlunicích.

Dvakrát jsme přivezli remízu z hřišť soupeřů, i když jsme do závěrečných minut vedli – Valdice, Lužany.

Naše mužstvo zatím získalo 23 bodů za 7 výher, 2 remízy, 4 prohry a na vedoucí Hořice B ztrácí 9 bodů. Skóre máme 32 : 25.

O naše góly se podělili: Suchánek 11x, L. Kraus 7x, L. Jezbera 5x, Dolejš 3x, D. Jezbera 2x, P. Jezbera 2x, Voříšek 1x, Fibiger 1x.

Na závěr bych chtěl dodat, že jsme podzimní část odehráli bez dalších hráčů, kteří museli hrát za A-mužstvo. Do sestavy se postupně dostávají kluci z dorostu, ale ti potřebují čas.

Doufejme, že se brzy otrkají a půjdou ve střeleckých šlépějích dua Radek Suchánek – Lukáš Kraus, které nám závidí celý okres.

Přeji všem fanouškům, hráčům a funkcionářům peckovského fotbalu hodně zdraví a radosti ze vstřelených gólů do sítí soupeřů v rozběhnutém roce 2009.

Miloš Petr
vedoucí mužstva

Společenská rubrika

Oslavili svá životní jubilea

V 1. čtvrtletí letošního roku oslavili svá životní jubilea tito naši spoluobčané:

- Vlasta Marxová z Pecky – 87 let
- Růžena Jeriová z Pecky – 97 let
- Františka Jůzová z Pecky – 93 let
- Jiřina Špůrová z Pecky – 86 let
- Květa Horáčková z Pecky – 87 let
- Marie Novotná z Pecky – 95 let
- Zdeňka Kracíková z Pecky – 88 let
- Jaroslav Petr z Vidonic – 80 let
- František Pech z Kalu – 80 let
- Jan Rolf ze Lhoty – 80 let

Všem jubilantům přejeme do dalších let pevné zdraví, hodně spokojenosti a osobní pohodu.

Vítání občánků

V neděli 29. března 2009 byly přivítány do života tyto děti:

- Vojtěch Grafek ze Staňkova
- Natálie Pukšová ze Staňkova
- Patricie Stuchlíková z Pecky
- František Nosek ze Staňkova
- Tereza Bäumeltová z Pecky
- Zuzana Drábková z Pecky.

Rodičům přejeme hodně trpělivosti, pevné zdraví a jen samou radost ze svých ratolestí.

Navždy nás opustili

- Ivan Poničan z Bělé
- Jan Kocián z Vidonic
- František Plecháč ze Staňkova
- Stanislav Pavlíček z Kalu
- Marie Samková z Pecky
- Václav Havel z Bukoviny.

Věnujme jim tichou vzpomínku.

Další číslo Listů Peckovska vyjde v červnu 2009. Příspěvky můžete průběžně vhazovat do novinové schránky úřadu městyse.

Uvítáme jakékoliv návrhy, podněty a připomínky.

Uzávěrka příštího čísla bude 10. června 2009.

Listy Peckovska

Časopis přátel Harantova městečka, vydává Úřad Městyse Pecky.

Březen 2009, ročník XIX. Řídí redakční rada ve složení: Věra Trybenekrová, Miroslav Procházka, Petr Pavel, Šárka Kodymová, Marie Pavlová
grafická úprava Věra Kociánová

E-mail: obec.pecka@centrum.cz, knihovna.pecka@cbox.cz
http: www.obec-pecka.cz
Počet výtisků 250
Cena 15 Kč